

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1157772/2

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב מיכאל עמוס

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אביבה לנקרי)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ טו"ר משה מיטלמן)

הנדון: בר"ע לאחר המועד וטענות נגד הסכם שהוחל בביצועו

פסק דין

הוגשה לפנינו בר"ע על החלטות ביה"ד האזורי:

א. אישור הסכם גירושין שניתן בג' במרחשוון תשע"ח (23.10.2017);

ב. החלטה על מזונות הילדים שניתנה בז' בטבת תשע"ח (25.12.2017).

מעיון במועד שבו אושר הסכם הגירושין עולה כי מאז עברו למעלה משמונים יום.

על פי תקנות הדיון תקנה קלג (2) ניתן להגיש בר"ע תוך עשרה ימים בלבד. והשאלה היא: מדוע כותבי תקנות הדיון הגבילו זאת לעשרה ימים בלבד?

והתשובה לזה היא ברורה: לא יעלה על הדעת כי אחר שניתנים החלטות או פסקי דין אף אחד מהצדדים לא יוכל לפעול על פי החלטה או פסק דין זה שהרי כל הזמן יש לו לחשוש שמא הצד שנגד יגיש נגד החלטה או פס"ד זה ערעור או בר"ע. היעלה על הדעת כי אדם שזוכה בכספים או בנכס על פי פס"ד לא יוכל לממש זאת שמא הצד שכנגד יערער או יגיש בר"ע? על כן הגבילו כותבי תקנות הדיון הן את זמן הגשת הבר"ע והן את זמן הגשת הערעור.

אי אפשר להחזיק את בעלי הדין באזיקי הגשת הערעור או הגשת בר"ע, על כן הוגבלו אלה בזמן, חריגה מהזמן יכולה לבוא בחשבון אם הזמן שעבר עד הגשת הערעור או הבר"ע היה קצר וגם זה יהיה רק בנסיבות מיוחדות – דבר שלא קיים בנידון דידן שבו הוגשה בר"ע אחר שמונים יום.

יש להוסיף כי גם בפסיקה האזרחית נמצאת ההנחיה של סופיות הדיון, שמה שעומד מאחוריה הוא שחרור הצדדים לעשות ככל העולה על רוחם בכספים או בנכסים שזכו בהם על פי פסה"ד.

לגופן של הטענות שהועלו בבקשה:

חדא – לא יעלה על הדעת כי לאחר שאחד מהצדדים מקבל את אשר ביקש ורווח לו יבוא עתה לטעון שלא ימלא את חלקו בפס"ד. לא ייתכן כי לאחר סידור הגט שבו רצתה האישה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בתביעת הגירושין שהגישה – ואת הגט לא ניתן להחזיר אחורה – עתה תבוא לבקש לשנות סעיפים באותו הסכם שעל פיו היא התגרשה.

שנית – הצדדים לא התגרשו על פי פסיקה אלא על פי הסכם ששני הצדדים הסכימו לו ואף קיבלו עליו קניין המורה על גמירות דעת של הצדדים.

הטענה כי ביה"ד קמא הפעיל לחץ על האישה – טוב שלא הייתה נטענת, אי אפשר להעלות טענה כזו בלי כל אסמכתה.

עוד יש להוסיף כי הצדדים לא התגרשו ביום חתימת ההסכם אלא לאחר חמישה ימים כך שהיה בידה של האישה זמן רב לחזור בה ולטעון את טענותיה.

קשה לומר כי מבקשת הבר"ע באה בידיים נקיות שכן בעוד היא טוענת שההסכם נעשה בדרך יחיד הרי שהיא 'שכחה' לומר כי הצדדים קיבלו עליהם את כבוד הראב"ד כדן יחיד ועתה מלינה על זה.

ועוד: אישור הסכם אינו מצריך מותב תלתא ואף דן יחיד יכול לאשר הסכם שנעשה אחר משא של הראב"ד עם הצדדים בלי באי כוחם.

הטענה כי לא נפסק מדור לילדי הצדדים אין בה ממש שהרי ביה"ד הבהיר בהחלטתו מיום ה' במרחשוון תשע"ח (25.10.2017) כי האישה נשארת לדור עם הילדים בדירת הצדדים והבעל ממשיך לשלם את מחצית המשכנה – יוצא כי ילדי הצדדים גרים בחלקן של האב בדירה.

באשר לטענה כי האישה חויבה להמשיך לגור בירושלים וזה נוגד את חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, את הזכות לחופש תנועה ואת חוק שוויון זכויות האישה, תשי"א – 1951: על זה השיב ב"כ המשיב כי כך הוסכם בתמורה לכך שהמשיב יאפשר לאישה לגור בדירה המשותפת עם ילדי הצדדים עד הגיע הילדים לגיל שמונה עשרה וכי אם האישה מעוניינת לעבור הרי שהיא רשאית – הבית יימכר וייפסק מדור לילדי הצדדים.

סוף דבר, הבר"ע נדחית.

אין צו להוצאות.

ההחלטה מותרת בפרסום לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום כ"ז בניסן התשע"ח (12.4.2018).

הרב מיכאל עמוס